

Hendes Blå Øjne

Lisa Hågensen

DREAMLITT

Læseeksemplar af *Hendes blå øjne*

Hendes blå øjne

Hendes blå øjne

Forfatter | Lisa Hågensen

Oversætter | Lars Poulsen

Læseeksemplar af 1. udgave, 2017

Omslagsgrafiker | Rasmus Hjulgaard

Grafiker | Dina Hvidgaard

Udgivet af Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Hennes ögon blå (And Her Eyes Were Blue) © by Lisa Hågensen, 2014

By Agreement with Pontas Literary & Film Agency.

Hendes blå øjne

Lisa Hågensen

Oversat af Lars Poulsen

Til Tommy

Første del

1

Da jeg kørte ind ad sidevejen til Olofsson, bestemte jeg mig hurtigt for ikke at parkere bilen foran huset, hvor alle kunne se den. Faktisk skulle jeg jo bryde ind. Havde Helge ikke lavet en vej ind i skoven, hvor han kørte med sine maskiner? Jo, der var den. Den var godt nok både ujævn og pløret, men jeg kørte alligevel ind og parkerede efter et lille sving. Da jeg kom ud på grusvejen igen, vendte jeg mig om. Bilen kunne ikke ses. Jeg gik videre ned til huset og så mig diskret omkring, inden jeg gik op ad trappen til yderdøren.

Nøglen lå slidt og mørk i min hånd. Jeg trak vejret dybt, stak den i nøglehullet og låste op. Døren gik op uden en lyd. Olofsson havde tydeligvis givet den olie. Jeg gjorde mig et mentalt notat om, at jeg skulle se efter en oliekanne, når jeg alligevel var der, for min dør kunne helt sikkert også trænge til olie.

Entreen var skummel. Dørene til de øvrige rum var som udtrukne tænder i et mørkt gab. Alt syntes uvirkeligt. Men jeg havde al mulig ret til at gå ind, sagde jeg til mig selv. Olofsson havde selv givet mig en nøgle. Han er død, sagde en anden stemme. Du bryder ind. Hvad var straffen, tænkte jeg? Hvor kriminel var jeg?

Jeg prøvede at tømme hovedet for stemmer og kom samtidig i tanke om, at jeg ikke havde taget en lommelygte med. Heldigvis havde jeg en lommelygte-app på min iPhone. Med let svedige hænder fandt jeg mobilen frem og trykkede på app'en og sukkede højlydt, da den startede op.

Som den tyv jeg var, sneg jeg mig ind i køkkenet med mobilen som eneste lyskilde. Køkkenbordet var tomt bortset fra en dug og en sukkerskål. Der var intet at se. Ingen opvask nogen steder, ikke engang i opvaskestativet. Enten var Olofsson blevet ramt af en

utrolig rengøringslyst, inden han druknede, eller også havde der været nogen og gøre rent. Jeg hældede til det sidste, men hvem? Og hvorfor?

Ved siden af slagbænken førte en dør ind til spisekammeret. Jeg lyste derind, men der var lige så rent og tomt som i køkkenet. Jeg fortsatte ind i dagligstuen. Da jeg lyste på bogreolen, så jeg fotoalbummerne stå ved siden af hinanden på den nederste hylde. Jeg satte mig på knæ og trak dem ud. På hylden ovenover stod den smukke fløjlsæske sammen med nogle porcelænsfigurer, der forestillede knælende kvinder med børn og hunde. Jeg overvejede at tage albummerne og fløjlsæsken med ud i køkkenet, men uden ordentligt lys var det næsten umuligt at undersøge dem rigtigt (desuden var det uhyggeligt at være alene i Olofssons hus), så jeg stoppede dem ned i rygsækken i stedet. Men hvor var den lasede kasse? Jeg vidste, den skulle være der, jeg havde jo selv set den, da Olofsson og jeg spiste ovnpandekage.

Der var kun et rum mere i underetagen, et lille toilet. En trappe, der snoede sig opad, kunne anes ved siden af. Sikkert op til Olofssons soveværelse. Jeg gik forsigtigt op, og hver gang trinene knirkede, gav det et sæt i mig. Pulsen var så høj, at jeg troede, jeg skulle få et hjerteslag.

Overetagen bestod af to dunkle soveværelser og et badeværelse. Det ene soveværelse var Olofssons, hvor der stod en uredt enkelt seng, en kommode og en stol med en skjorte smidt hen over ryglænet. Jeg genkendte den. Olofsson havde tit gået med den. Det var sikkert hans yndlingsskjorte. Jeg tog den op og snuste til den. Den duftede af Olofsson. Altså, ikke dårligt, bare svagt af kaffe, barberskum og Läkerol. Åh, Gud, hvad var der sket? Jeg proppede skjorten ned i rygsækken og vendte mig mod en lille dør i den ene side af værelset. Den førte ind til en loftsgarderobe (sådan en som min norske mormor havde kaldt et *kott*). Jeg følte på tøjet, der hang på bøjlestangen, så lyste jeg på gulvet og ledte efter æsken, uden held, der var kun nullermænd og en gammel

musefælde – der heldigvis var tom. Her var der tilsyneladende ikke nogen, der havde gjort rent.

I det andet soveværelse var der en svag duft af æbler. Mon Olofsson havde opbevaret vinteræbler der? Sengene, der var to af dem, stod ved hver sin væg og manglede både madrasser og sengetøj. Et bord med en gammel radio stod imellem dem, og på væggene hang gamle fotografier af mennesker fra svundne tider og nogle broderede bibelcitater. Olofssons forældres værelse. Deres kott var også fuldt af tøj. Kjoler og jakkesæt med hvide skjorter og sko. Og der, bag rækken med sorte sko, fandt jeg sandelig kassen med alle de fotografier, der aldrig var blevet sat i album. Jeg tog den med ud i soveværelset, men opdagede, at den var alt for stor til at være i min rygsæk. Jeg samlede fotografierne sammen, så godt jeg kunne, og lagde dem ned oven på Olofssons skjorte. I bunden af kassen fandt jeg det, jeg egentlig ledte efter. Den brune kuvert med negativer. Jeg lagde den forsigtigt oven på fotografierne og lynede rygsækken. Endelig kunne jeg køre hjem.

Så hørte jeg en lyd. Det lød præcis, som om yderdøren blev lukket nedefra.

Det passede bare ikke. Jeg nægtede at tro det. Jeg kunne ikke komme på en eneste gyser, som jeg havde set (og tro mig, de passerede alle tæt forbi hinanden i min overophedede hjerne), hvor der *ikke* var kommet en gal morder ind i et stille og forladt hus med en heltinde indeni.

„Nu skal jeg ikke over reagere,“ sagde jeg stille. „Nu skal jeg bare lukke døren til kottet og stille og roligt gå ned ad trappen og spørge, hvad de laver i Olofssons hus.“ Samtidig med, at jeg ræsonnerede med mig selv, kravlede jeg baglæns ind i kottet og lukkede døren efter mig. Jeg fik fat i min iPhone, og med lommelygten tændt masede jeg mig ind bag skoene og en sammenrullet madras. Jeg slukkede lygten og lagde mobilen i lommen.

I et iskoldt øjeblik gik det op for mig, at den ikke var på lydløs, men i næste sekund kom jeg i tanke om, at jeg jo ikke havde

nogen dækning herude, så der var alligevel ingen, der kunne ringe til mig.

Trappen knirkede. Én gang. Nogen stod stille derude. Min mave begyndte at gøre knuder. Det var næsten uudholdeligt at vente. Det knirkede igen, og der blev stille igen. Snart oppe.

For fanden i helvede. Rygsækken!

Rygsækken var stadig på den anden side af døren.

2

Jeg kunne ikke ofre rygsækken. Tanken om, at nogen sneg sig ind i soveværelset, tog rygsækken og sneg sig ud af huset igen, fik mig til at bide tænderne sammen, så det værkede i kæberne. Fandeme nej, om jeg ville ofre rygsækken.

Så stille som muligt sneg jeg mig ud fra min plads bag madrassen og kravlede på hænder og fødder hen mod døren. Jeg lyttede, men kunne ikke høre noget. Ganske forsigtigt trykkede jeg håndtaget ned og lindede på døren. Der kom en lyd fra det andet soveværelse. Det lød, som om nogen trak skufferne ud i Olofssons kommode. Jeg fik forsigtigt fat i rygsækken og løftede den ind i garderoben med en værkende arm. Den var virkelig tung. Jeg turde ikke lukke døren, men trak den så meget til, som jeg kunne, og kravlede baglæns om bag madrassen igen, hvor jeg forsøgte at gøre mig så lille som muligt.

Nu hørte jeg trin, der nærmede sig. Det skrabede mod gulvet. Hvem det end var, var han nu i dette soveværelse. Jeg holdt vejret.

En lyskegle trængte ind i garderoben, da døren blev åbnet. Jeg krøb sammen bag tæppet og prøvede at lade være med at lukke øjnene. Lyskeglen forsvandt delvist, da silhuetten af et hoved kom i vejen for den. Der var nogen, der kiggede ind.

Der gik en evighed. Jeg var ved at dø af iltmangel. Lungerne værkede, og jeg så prikker af lys danse rundt for mine øjne.

Døren blev lukket forsigtigt, og jeg hørte trin, der forsvandt. Jeg trak vejret grådigt. Hvem var det? Det var umuligt at se. Mand eller kvinde, jeg havde ingen anelse. Måske skulle jeg have taget min iPhone og rettet lyset mod vedkommende? Det måtte jo være Olofssons morder. Men så var jeg vel også blevet myrdet.

Jeg lukkede øjnene og ønskede, at jeg havde lyttet til Ylvas råd om at holde ferie på Gran Canaria. Så var der ikke sket noget af alt det her.

Så der sad jeg, bag madrassen, uden at turde røre mig. Jeg anstrengte mig, men kunne ikke høre trappen knirke. Var personen stadig her på overetagen, eller var (han? hun?) gået ned igen?

„Tænk, hvis det var Staffan?“ hviskede jeg ud i mørket. Men selvfølgelig var det ikke Staffan. Hvorfor skulle det være Staffan? „Fordi Olofsson advarede mig mod ham,“ fortsatte jeg samtalen med mig selv. „Og han har en kone, der er bindegale.“ Det havde Kennet også, kom jeg i tanke om. Kennet og Staffan havde været barndomsvenner. Lå det hele i fortiden? Hvad var nu det for noget?

Det begyndte at svie i øjnene. Jeg blinkede og gned dem med hænderne, men det hjalp ikke. Det var vel fugten og mølkuglerne, der slog igennem. Jeg kravlede forsigtigt hen til døren og trykkede håndtaget ned. I det øjeblik, jeg åbnede, væltede røgen ind i skabet. Jeg smækkede døren igen, og holdt hænderne for ansigtet. Huset brændte. Der var ild i Olofssons hus.

Du skal brænde i ilden.

Vi skal brændes på et bål, når vi dør.

Jeg åbnede døren igen og tvang mig selv ud i soveværelset. Røgen var så tyk, at jeg ikke kunne se noget. Jeg gemte ansigtet under armen, men det var umuligt at komme fremad. Øjnene sved noget så forfærdeligt. Tårerne løb frit, det samme gjorde snottet.

„Kravl!“ skreg jeg til mig selv inde i trøjeærmet. „Man skal kravle, når det brænder.“ Jeg smed mig fladt ned på gulvet og indså, at jeg var tvunget til at efterlade rygsækken. Jeg kunne ikke både kravle fremad, mens jeg holdt den i den ene hånd og dækkede ansigtet med den anden. Men jeg *ville ikke* ofre rygsækken.

„Fandens, fandens, fandens,“ mumlede jeg, mens jeg tog trøjen af. Dyrebare sekunder tikkede forbi i rasende fart. Jeg bandt trøjen

hen for næse og mund og tog fat i rygsækken igen og begyndte at kravle fremad. Min fremstrakte hånd fik fat i dørtrinnet, og jeg kom ud i gangen. Det var faktisk lettere at trække vejret nede ved gulvet, men jeg kunne stadig ikke se andet end en væg af røg. Det buldrede og knitrede nedenunder, efterhånden som ilden åd alt, hvad der stod i vejen for den. Varmen blev også værre for hver centimeter, jeg nærmede mig trappen. Det gik ikke. Røgen var kulsort nu, og varmen slog imod mig som et glødende, ondskabsfuldt lokomotiv. Jeg kunne ikke komme ned. Skulle jeg kravle ind i soveværelset igen? Jeg forsøgte at huske, hvordan der så ud uden for huset. Olofssons forældres soveværelse vendte over mod Kullmans hus, og græsplænen stoppede lidt længere nede. Olofssons soveværelse vendte ud mod grusvejen, men der var der vel ikke lige så langt ned? Der voksede en stor hæk med store spidse grene under vinduet. Ville den spidde eller gribe mig?

Pludselig kunne jeg se, hvordan ildrøde flammer trængte igennem den sorte røg og greb ud efter mig. Jeg vendte siden til og slæbte rygsækken tværs over gangen. Denne gang slog jeg hagen på dørtrinnet og skreg højt, inden et hosteanfald fik mig til at glemme smerten. Jeg kom over dørtrinnet og ind i Olofssons soveværelse. Et eller andet, som tilsyneladende virkede i min hjerne, fik mig til at lukke døren efter mig.

Hostende rejste jeg mig op og vaklede over mod vinduet. Det var svært at få op, men til sidst lykkedes det. Den friske luft, der strømmede ind, følte som livet selv. Jeg rev trøjen af ansigtet og trak vejret dybt. Jeg drak luften, slugte den. En underlig knagen fik mig til at vende mig om. Den nye ilt, som jeg lige havde lukket ind, havde givet ilden endnu mere næring. Malingen på døren boblede op og blev gul, og sprækkerne langs karmen blev først sorte og så røde af ilden.

Jeg stak hovedet ud gennem vinduet og kiggede. Hækken så farlig ud. Ilden var rød bag mig, og jeg havde ikke lang tid tilbage. Jeg tog fat i rygsækken og smed den så langt ud, jeg kunne, og

så den lande i græsset bag hækken. Olofssons seng stod kun en meter væk. Jeg tænkte, at madrassen kunne redde mig fra at blive spiddet på de spidse grene nedenfor. Med et ryk fik jeg den af sengen og trak den hen mod vinduet.

Et forfærdeligt brøl bragede gennem værelset, da døren gav efter for ilden. Jeg masede desperat madrassen mod vinduet, men den var for stor, jeg kunne ikke få den ud gennem åbningen. I panik forsøgte jeg at trække den ind i værelset igen, men den sad som en prop i vinduet, urokkelig. Sveden løb over mit ansigt og min krop. Hovedet dunkede, og det blev sværere og sværere at trække vejret. Madrassen var ved at slå mig ihjel. Med et sidste frustreret skrig fik jeg endelig madrassen fri og smed den ind i værelset. Jeg kastede et blik på infernoet bag mig og klatrede op i vindueskarmen.

3

To måneder tidligere

Ylva og jeg slentrede op ad Kungsgatan på vej til Rådhuscaféen. Solen skinnede, og det var en perfekt sommerdag, sådan som man tænker, sommerdage skal være, men sjældent er.

Ud af øjenkrogen så jeg, hvordan Ylva skævede til mig. Det havde hun gjort mere eller mindre hele dagen. Jeg troede, at jeg vidste, hvad det handlede om.

„Hvad?“ spurgte jeg for en gang for alle at lukke diskussionen.

„Hvad så?“ sagde Ylva.

„Du glør på mig, hvad er der?“

„Jeg synes bare, du skal tænke på det, det er det hele. Du kan stadig nå at få fat i en afbudsrejse. Gran Canaria er perfekt for dig. Hyggelige mennesker og lidt udeliv. Det kunne du godt bruge.“

Det var torsdag d. 21. juli og min sidste uge inden ferien. Ylva havde plaget mig om at rejse ned til sol og strand og få det lidt sjovt, men nej tak, Ylva, det ville ikke blive til noget. Jeg havde brug for fred og ro, og da jeg havde et lille sommerhus ved en sø i Lövaren in the very middle of absolutely nowhere, vidste jeg, at fred og ro var præcis, hvad jeg ville få der.

„Ylva, du ved, det ikke er noget for mig. Jeg har pakket til en regnfuld bohuslänsk sommer, det vil sige varme sokker og en stor stak bøger. Jeg vil få det så godt i mit lille hus. Hold nu op med at snakke om Gran Canaria.“

„Hvornår tager du af sted?“ Ylva åbnede døren til Rådhuscaféen, men standsede i døråbningen og så på mig. Jeg gik ud fra, at hun var urolig for, om jeg ville blive ensom i huset.

„I morgen, direkte fra arbejde. Bare rolig, Ylva, jeg kommer

til at få en kanon ferie. Kom nu, så går vi ind og bestiller et eller andet med en hel masse fløde.“

Som sagt, dumt af mig. Selvfølgelig skulle jeg have fundet en afbudsrejse til Gran Canaria.

I stedet pakkede jeg bilen om morgenen, så jeg var klar til at køre, så snart arbejdsdagen var slut. I fugleflugtslinje er der nok ikke så langt mellem Valludden og Lövaren, men når man har forladt motorvejen, er vejene små og snoede, og det tager nogle timer at køre dertil. Måske havde det været smartere at køre tidligt lørdag morgen, men jeg ville vågne i mit sommerhus på min første feriedag, det ville jeg virkelig.

Jeg hørte radio i min lille bil og sang med, når der kom et nummer, jeg kendte. Solen gik ned, og lave skyer formørkede landskabet. Det så ud til, at min regnfulde ferieprognose ville komme til at holde stik.

Netop som jeg forlod E6 i Dingle, begyndte en ophidset nyhedsoplæser at rable helt surrealistiske ord af sig. Jeg gloede på bilradioen og forsøgte at forstå, hvad det var, jeg hørte. Nogen havde bombet regeringskvarteret i Oslo. Oslo?

Jeg famlede rundt på sædet ved siden af mig og fandt min iPhone, men opdagede til min store ærgrelse, at der ikke var nogen dækning.

„For satan,“ mumlede jeg. Jeg havde ikke haft min iPhone ret længe, men var allerede afhængig. „Sig ikke, at der ikke er dækning i Lövaren?“

Da jeg rullede ned ad den sidste grusvej til huset, så jeg, at der var lys hos mine nærmeste naboer, et ældre landmandspar der hedder Anders og Sara Hansson. Jeg tømte bilen, spiste et stykke mad og gik over til dem. Hanssons har en parabol oppe på et fjeld med et enormt langt kabel ned til huset, så de har et tv, man kan se mere end dvd'er på.

Sara mødte mig i døren, gav mig et knus og trak mig ind i

køkkenet. „Har du hørt det?“ hviskede hun. „Der er en galning, der skyder børn i Norge.“

Vi sad hele aftenen og så på reportagen fra Norge og snakkede og drak kaffe og forsøgte at forstå det uhyggelige, der var sket. For en gangs skyld diskuterede de ikke min civilstand. At være fyrrer og single er tydeligvis ikke i orden. De har en søn på omkring femogtredive, som de ind imellem forsøger at sætte mig sammen med, men det slap jeg for denne aften.

Det blev sent, inden jeg gik hjem til huset. En svag vind blæste fra søen, og der var støvregn i luften.

Det ville være godt at kunne skrive, at jeg allerede på det tidspunkt, da jeg nærmede mig mit mørke hus – jeg havde glemt at tænde lyset, inden jeg gik over til Hanssons – fik en forudelse, en uforklarlig rædsel over noget, der skulle komme, men det gjorde jeg ikke. Jeg var totalt umørkerød, hvis der er noget, der hedder det, og lod bare tankerne flyve der på stien.

Jeg tænkte på ondskab.

Er man skør, når man er ond? Three gallons crazy in a two gallons bucket? Eller er det lige modsat? Er det kun raske mennesker, der bliver onde? Er den galskab, der fører til ondskab, ufrivillig?

Jeg vidste det ikke. Jeg ved det stadig ikke.

4

Næste morgen vågnede jeg ved lyden af regn på taget. En meget fredfyldt lyd efter min mening, så jeg sov videre og vågnede ikke før sidst på formiddagen. Jeg stod op, spiste morgenmad og gik med kaffekoppen i hånden over til Hanssons for at blive opdateret på, hvad der skete i Norge. Staffan, sønnen, var der. Jeg ved, at Hanssons har fortalt ham, at jeg er single, at jeg arbejder med et-eller-andet-computerhalløj-og-hun-tjener-godt (fakta er, at jeg er bibliotekar, så hvor de har det fra, har jeg ingen anelse om), og at han burde invitere mig i byen, men Staffan er fem år yngre end mig, fraskilt med to børn og pæn og slank. Jeg er ingen af delene.

Jeg tog regnfrakken af og satte mig i køkkenet. Sara fyldte mit krus op (deres kaffe er så *tynd*, at jeg får ondt i maven af det), og så sad vi der ved køkkenbordet og snakkede. Selvom samtalen ind imellem handlede om forfærdelige ting, så havde vi det hyggeligt. Så normalt. Sandkage og mere kaffe og hvordan står det til i byen, og Staffans yngste er så dygtig i skolen og så lidt mere Breivik.

„Stakkels mor,“ sagde Sara med sorg i stemmen. „Kan I tænke jer, hans stakkels mor. Hvordan har hun det nu? Hvordan skal hun kunne fortsætte med at elske sin søn? Hvordan skal hun kunne vise sig blandt andre mennesker?“

„Og hans far,“ sagde Anders, „det er jo det samme for ham.“

„Og hans søskende,“ tilføjede Staffan hurtigt, „hvis han har nogen. Fy, for fanden. Alle de stakkels unger på den der ø, hvor syg i hovedet er man så? Fy, for fanden.“

„Ja,“ sagde Sara, „det er en sorgens dag. Jeg har tænkt det halve af natten på, hvad der får et menneske til at slå børn ihjel? Så mange børn...“

Det bankede på døren. Sara spjættede i stolen og så et øjeblik

fuldstændig forvirret ud. Staffan klappede hende forsigtigt på skulderen.

„Bare rolig, mor,“ sagde han, „jeg lukker op.“ Han rejste sig og gik hen til køkkendøren. Jeg fik en underlig følelse, inden han åbnede, som om der stod et monster på den anden side eller en politimand med et automatgevær.

„Yngve!“ råbte Sara. „Er det bare dig? Kom ind, kom ind. Vil du have en kop kaffe?“

Det var Olofsson, en ældre mand der boede i et af husene på den anden side af søen. Jeg havde mødt ham nogle gange tidligere hos Sara og Anders, men vi havde egentlig aldrig talt sammen.

Olofsson nikkede til mig, inden han gav Sara et knus, og satte sig ved bordet.

„Jo, tak,“ sagde han, „jeg vil gerne have en kop. Hvordan står det til?“

Vi talte videre om Breivik og alt muligt andet, og jeg kunne se, hvor godt Olofsson syntes om Sara. Men, hvem gør ikke det? Hun er så sød med sine smilehuller og sjove kommentarer, og så er hun *interesseret* i en, det kan man mærke. Sara er nok den, man helst går til, hvis man har det skidt i både krop og sjæl.

Anders sagde, at han og Sara skulle en tur til Göteborg, og de spurgte, om jeg ville fodre hønsene. Staffan var der for at hente hundene. De skulle være hos ham, indtil de kom hjem om en uges tid. Jeg sagde, at jeg meget gerne ville fodre hønsene, men jeg blev skuffet over, at de skulle køre. Jeg havde glædet mig til at være sammen med dem. De var mine bedste naboer. Ved nærmere eftertanke var de faktisk de eneste, jeg var sammen med. Når man kører ind til mig, gør man en afstikker fra vejen. For at komme til Hanssons og de andre naboer skulle man køre flere kilometer længere, og stien fra mit hus går kun over til Hanssons. De andre naboer bor på den anden side af søen. Nå, jeg kunne godt bruge lidt fred og ro, tænkte jeg. Der havde været hektisk på arbejdet hele foråret og sommeren. Nu havde jeg en lang ferie

at se frem til. Hanssons var jo snart tilbage. „Du skal bare tage æggene,“ sagde Sara.

„Det ved hun godt.“

„Det ved jeg godt,“ sagde jeg.

Så kørte de, og jeg trissede rundt ved huset. Fodrede høns og spiste friske æg hver morgen, gik i skoven og plukkede sommerkantareller som jeg stegte og spiste på ristet brød. Jeg badede endda i søen en aften, selvom jeg er virkelig bange for gedder.

En morgen vågnede jeg tidligt, fordi jeg havde ondt i en kindtand. Jeg åd Ipren og bed det i mig, men næste dag tog jeg bilen og kørte ind til tandlægen i den nærmeste by, som virkelig ikke er i nærheden. Da der ikke var nogen telefondækning i mit sommerhus, kunne jeg ikke ringe i forvejen, men damen i receptionen bad mig tage plads, og så ville hun prøve at finde et hul, hvor tandlægen kunne kigge på det.

Tanden var revnet helt ned i roden. „Ud med den,“ sagde jeg.

Det tog noget tid, og bagefter gjorde det ondt. Tandlægen var flink og skrev en recept på nogle rør med Treo Comp¹ og sagde, at jeg ikke måtte tage nogen, før jeg var kommet hjem. „Bilkørsel, ved du.“ Så jeg handlede lidt, inden jeg kørte hjem, hvor jeg lagde en pille i et glas vand, så snart jeg var inden for døren. Hold kæft, hvor gjorde det ondt.

Døsig af Treo Comp lå jeg i sofaen og halvsov, da det bankede på døren. Jeg blev vildt bange. Der bliver aldrig banket på min dør. De eneste, der kommer forbi, er Hanssons, og de åbner bare døren og råber hej.

Jeg kravlede ud af sofaen og åbnede døren. Udenfor stod Olofsson.

„Sover du?“ spurgte han.

„Overhovedet ikke,“ sagde jeg. „Er der sket noget?“

„Anders ringede. Der var stødt nogle komplikationer til. De kommer ikke hjem foreløbig. De spørger, om det er ok med høn-sene, om du vil passe dem lidt længere?“

Jeg så spørgende på ham. Komplikationer? Det gik op for mig, at jeg ikke anede, *hvorfor* Hanssons var kørt til Göteborg.

„Komplikationer?“ sagde jeg.

„Ja, med fødslen.“

„Fødslen?“

Olofsson så på mig, som om jeg var dum.

Jeg følte mig dum.

„Deres datter skal have et barn, det er derfor, de er i Göteborg, men det ved du vel?“

Shit, jeg vidste ikke engang, at de havde en datter.

„De sagde ikke, hvorfor de kørte. Jeg vidste ikke engang, at de har en datter.“

„Hun er gift med en af de der indvandrere. En araber. De er bange for, at han tager ungen og rejser til et eller andet araberland med den.“

„Men,“ sagde jeg mat. „Hanssons er ikke racister, vi sad da for fanden og snakkede om den der galning, Breivik... er de i Göteborg for at forhindre, at faren får sit barn at se, er det det, du siger?“

Solen skinnede, og fuglene kvadrede. Søen blinkede bag Olofsson, og roserne ved hushjørnet stod i fuldt flor og duftede vidunderligt. Virkeligheden blev skæv, det pittoreske blev underligt. Hvad var det her for noget?

„Du er jo single, som det hedder... hvordan går det med sexlivet?“

Olofsson kløede sig i skridtet.

Jeg smækkede døren og smed mig i sofaen. Jeg blev nødt til at tage ind til byen igen og finde en telefon. Men så kom jeg i tanke om, at jeg kun havde nummeret til Hanssons fastnettelefon, og den kunne de jo ikke tage.

„For satan i helvede,“ mumlede jeg og så ud gennem vinduet.

Olofsson var der stadig, han stod og hev i sit krøllede hår og så ud over søen. Jeg åbnede vinduet og råbte:

„Hvilke komplikationer, Olofsson?“

„De måtte lave sådan et akut kejsersnit, og hende datteren var åbenbart ikke helt frisk, men ungen klarer sig. Tager du hønsene lidt længere, hvis de ringer og spørger?“

„Ja! Selvfølgelig tager jeg mig at hønsene. Og bland dig uden om mit sexliv, Olofsson.“

Jeg smækkede vinduet igen og så, hvordan han lo hånligt, da han gik hen til sin bil. Gamle idiot.

Resten af dagen befandt jeg mig i en slags dvale, sikkert på grund af de piller jeg tog for tandpinen. Med andre ord, så var jeg høj som et hus.

5

Mine naboer eller rettere sagt de, der boede rundt om søen, var en temmelig blandet flok. Jeg sad ude i hængekøjen med min morgenkaffe og tænkte på dem samtidig med, at jeg svingede frem og tilbage. Olofsson var sidst i halvtredserne, havde gråbrunt, krøllet hår og tykke briller og en stor mave der hang ud over bukserne. Han boede alene i et gammelt hus, og jeg forestillede mig, at der lugtede muggent og indelukket og gammelmandsagtigt. I nærheden af ham lå der tre lidt større sommerhuse. Jeg havde aldrig være derovre og derfor heller aldrig mødt dem, der boede der, selvom jeg kunne se dem fra mit hus. I det første hus var der et ældre ægtepar, Kullmans, der så ud som noget britisk overklasse, der altid nussede i haven (forestillede jeg mig). I det andet hus holdt en børnefamilie til, Almkvists, jeg kunne høre dem larme hen over søen, og de grillede meget, og i det tredje hus boede et par, der hed Fritjofssons. De var her sjældent, man Hanssons talte nogle gange om dem. 'Fritjofssons burde lægge nyt tag', eller 'Der er noget galt med Fritjofssons afløb, og de burde skifte septiktanken ud med en bundfældningstank sådan som alle andre her omkring.' Længst væk, på den anden side af søen, lå en gård. De, der boede der, hed Andersson og havde kødkvæg og en hel masse skov. Tidligere havde Hanssons haft køer, men nu var de gået på pension og havde kun deres høns og to jagthunde. De havde ikke engang en kat.

Jeg tænkte på Hanssons. Ordentlige, solide Hanssons. Høje og ranke og gråhårede var de begge to. Sara med smilehuller og Anders med sine rolige venlige øjne. De må have været et flot par, da de var unge. Staffan så jo ulideligt godt ud med lige næse og hagekløft. Men hvorfor havde de ikke fortalt om deres datter? Skammede de sig over, at hun var gift med en indvandrer? Var de

småracister? Eller skyldtes det, at jeg talte så utrolig meget, hver gang vi mødtes, at de ikke havde haft mulighed for at sige det? Uanset hvad, så syntes jeg, det var mærkeligt.

Jeg svingede frem og tilbage. Drak lidt kaffe og så på søen. Jeg indså, at jeg blev nødt til at køre over til Olofsson for at finde ud af, om han havde hørt noget nyt. Jeg havde aldrig haft noget stort behov for at køre over til den anden side af søen, men efter snart en uge uden at tale med Hanssons og uden dækning på min iPhone følte jeg, at jeg havde brug for lidt menneskelig kontakt – det vil sige menneskelig kontakt med mit intellekt frem for mine tænder. Fra tanke til handling, tænkte jeg, satte mig i bilen og kørte ud på vejen. Jeg syntes, jeg så noget, der flagede ind i skoven bag huset, men tænkte ikke så meget over det. Dengang.

Olofssons hus lå faktisk rigtig smukt. Det var gammelt og bar præg af det, men det var så omkranset af syrener og æbletræer og andre buske og blomster, som jeg ikke har nogen anelse om, hvad hedder, at det lignede noget fra et eventyr.

Døren knirkede, da Olofsson åbnede. Der lugtede indelukket, men ikke gammelmandsagtigt.

„Hej, Olofsson,“ sagde jeg. „Hm... jeg ville bare høre, om du har hørt mere fra Hanssons?“

„Nej.“

„Næh. Øh. Du bor dejligt.“

„Ja, her er fint. Vil du have kaffe?“

„Ja, tak,“ sagde jeg hurtigt. Det var lige præcis, hvad jeg ville have. Olofsson var måske ikke den, jeg helst ville være sammen med, men han var den eneste, jeg kendte, ud over Hanssons, så jeg havde ikke rigtig noget valg.

Han dækkede op med kaffe og kopper og et fad med kager på et hvidt vakkelvornet støbejernsbord med ditto stole ude på græsplænen.

Kaffen var god. Meget bedre end Hanssons. Det gav et sæt i mig, da kagen røg i det åbne sår, hvor min tand havde siddet, og

jeg blev nødt til at dyppe den i kaffen for at bløde den op.

„Hvad arbejder du med?“ spurgte jeg.

„Ikke noget. Tidligere arbejdede jeg i skoven, men efter den tredje diskusprolaps blev ryggen stiv, og jeg fik førtidspension. Så nu går jeg her. Kan ikke lave så meget på grund af ryggen, der stadig gør ondt. Jeg tænker på at få en hund.“

„Ja, der er vel værre steder at være pensionist,“ sagde jeg og så ud over søen.

„Jo. Jeg skulle nok kunne få en hund.“

„Jagthund, som Hanssons har? Går du på jagt?“

Olofsson så forvirret på mig.

„Jeg tror, jeg er ved at miste forstanden,“ sagde han, „for nogle gange kan jeg huske en hund, men jeg har jo ikke nogen.“

„Måske havde du en hund, da du var barn,“ foreslog jeg. „Måske havde dine forældre en hund, som du kan huske?“

„Ja. Det er nok sådan, det er,“ mumlede han, men så ikke overbevist ud. Så viftede han med en finger over mod de andre huse og sagde langsomt:

„De der Almkvist...“

„Er det børnefamilien, der griller?“ spurgte jeg.

„Ja, dem. De havde tre børn, men nu har de kun to.“

„Jaså. Hvad mener du? Har de efterladt et derhjemme?“

„Det ved jeg ikke. De havde tre i starten af sommeren. Tre børn. Nu har de bare to, en pige og en dreng.“

„Måske var det ene barn ikke deres? Det var måske en ven eller en slægtning, der var med?“ foreslog jeg.

„Lille. I barnevogn.“

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige. Var han tosset?

„Jeg vil gerne have en hund,“ fortsatte han. „En labrador. Andersson, landmanden, han har nogle labradorer, rigtig fine hunde. Han kan bedre lide dem end kællingen.“

„Siger det noget om Andersson eller om hans kælling?“

„Kællingen er en rigtig rappenskralde, men det er fine hunde.“

Sådan en ville jeg gerne have. Ville også gerne have en kælling,“ sagde han og blinkede til mig, „men ingen rappenskralde, en god en.“

„Du skal ikke se på mig,“ sagde jeg hurtigt, „jeg har det rigtig godt med mit singleliv. Hanssons forsøger at få mig gift med deres Staffan, men jeg ved ikke, der må vel være flere ensomme kvinder her omkring end lige mig?“

„Ham vil du ikke have. Han slog sin kone, det er derfor, han er skilt.“

Jeg så på Olofsson. „Laver du sjov?“

„Nej, han har problemer med sit temperament. Har haft det, siden han var knægt.“

„Men Sara og Anders er jo vildt søde... men, de har aldrig sagt til mig, at de har en datter. Hvorfor har de ikke fortalt det?“

„De bryder sig ikke om, at hun giftede sig med ham den sorte. Mærkeligt, at de kørte ned til hende i Göteborg. Troede, at de var ligeglade.“

„Olofsson, det her stemmer ikke. Jeg har altid opfattet Hanssons som reelle og hyggelige mennesker. Nu siger du, at de er racister, og at de åbenbart forsøger at få mig gift med en mand, der slår. Det forstår jeg ikke noget af.“

„Næ, der er nok en hel del, frøkenen ikke forstår,“ var hans kryptiske svar. „Men jeg synes, det er mærkeligt med barnet, som ikke er der længere,“ fortsatte han.

Jeg satte mig ind i bilen og kørte hjem. Heldigvis var der hverken rådyr eller andre dyr på vejen, for så havde jeg sikkert kørt dem ned. Hovedet snurrede efter det, Olofsson havde fortalt. Særligt det om Hanssons. At de ikke så deres datter – før nu – fordi hun havde giftet sig med en indvandrer. At deres søn var hustrumishandler. Var Olofsson mytoman?

Siden blev det august. Jeg havde det bedre, end jeg havde fortjent.

6

Der er noget særligt ved august. Næsten magisk. Augustmåne og augustaftener og den slags...

Jeg sad og tyggede på endnu et stykke brød med kantareller og ventede på skumringen. Varmen blev hængende, selvom klokken var over ni. Jeg tænkte lidt over, hvad jeg skulle gøre med alle de æg. Måske skulle jeg lave en ovnpandekage og tage den med over til Olofsson.

Næste formiddag stod jeg på Olofssons trappe. Da jeg havde begge hænder fulde med bradepanden med ovnpandekage, blev jeg nødt til at sparke i stedet for at banke på Olofssons hoveddør. Efter en halv evighed kom han ud og åbnede. Han så endnu mere nusset ud, end han plejede.

„Hej! Jeg har bagt en ovnpandekage af Hanssons æg, er du sulten? Har du syltetøj?“

„Kom ind,“ sagde han bare.

Han viste mig ind i køkkenet. Det var fra halvtredserne med blåmalede skabslåger og en grå laminatbordplade fuld af revner og ridser. Men det var rigtig pænt, når man tænkte på, at der boede en ungkarl af Olofssons kaliber.

Køkkenbordet var fuld af fotografier. En del lå løst, en del lå i en smuk blå æske, der var beklædt med fløjl, og under bordet kunne jeg se en ujævn bunke med flere fotografier i en laset brun kasse. Kaffen var allerede klar. Olofsson gav mig en kop, og jeg satte mig på en køkkenstol og balancerede med tallerkenen med ovnpandekage – og syltetøj – på det ene knæ og kaffekoppen på det andet. Da jeg ikke havde nogen ledige hænder at spise med, drak jeg lidt kaffe og betragtede rodet på køkkenbordet.

„Ser det altid sådan ud, eller er du ved at sætte billederne i orden eller sådan noget?“

Olofsson mumlede og fejede en stak billeder til side med armen, så vi kunne få plads til vores tallerkener og kaffekopper.

„Jeg ser alle billederne igennem for at finde et med en hund på. Du sagde jo, at det måske var mine forældre, der havde hund, da jeg var barn. Jeg har jo en del billeder fra dengang, men jeg har ikke fundet et eneste med en hund på.“

„Men du sagde jo, at det bare var et svagt minde,“ sagde jeg og proppede en skefuld ovnpandekage i munden. Jeg bladrede lidt rundt i billederne med den anden hånd. „Det kan jo have været en vens hund, som kom forbi, eller en drøm eller hvad som helst. Hvem er det her?“

„Min far.“

„Men det er jo taget her uden for huset. Har du boet her hele dit liv?“

„Ja. Se, her er mine forældre og jeg.“ Han viste mig et gammelt sort-hvidt billede af en høj statelig mand, en temmelig buttet kvinde i en sort kjole og en lille dreng med lyst krøllet hår. De stod på græsplænen foran huset, sådan som man gjorde dengang, når man skulle fotograferes. Der sad dog ingen hund pænt ved siden af dem.

Vi spiste vores ovnpandekage i tavshed, mens vi drak kaffe og bladrede gennem billederne. Jeg kunne følge Olofsson fra lille dreng til værnepligtig til skovhugger.

Tænk, hvilken forskel det kan gøre at se et billede af et menneske som barn. Pludselig så jeg Olofsson med helt andre øjne. Han havde været en lille knægt engang, så skoledreng, teenager og midaldrende, haft drømme og været glad og ked af det og bange og stærk. Et menneske med en historie og ikke bare en særling, som man til nøds kunne drikke kaffe med, når der ikke var andre i nærheden.

„Er der ingen nyere billeder?“ spurgte jeg og lagde de sidste tilbage i den blå fløjslæske. „Det ser ud, som om de nyeste er mere end tyve år gamle.“

„Hmm,“ mumlede han. „Måske i et album. Kig på gulvet.“

Jeg bøjede mig ned under køkkenbordet og kiggede. Der stod den brune kasse fuld af fotografier og en gammel brun kuvert. Jeg kiggede i kuverten, men det var bare negativer.

„Det er mors gamle kasse. Hun fik aldrig sat billederne i album, og de kunne ikke være i hendes fine æske. Men de billeder er meget gamle, og hvis der er en hund på nogen af dem, ville jeg ikke kunne huske det. Kig i albummet i stedet,“ sagde Olofsson og puttede det sidste stykke ovnpandekage i munden.

Jeg bøjede mig ned og kiggede igen. To albummer var blevet sparket ind under en af stolene. Jeg tog fat i det nederste og trak dem begge ud. Det knasede, da krummer, grus og skidt fulgte med. Jeg kom til at tænke på, hvornår jeg sidst havde støvsuget i mit eget hus, og åbnede så det øverste album. Det måtte være Olofssons forældres, med bruntonede fotografier af gammeldags udseende mennesker og billeder af husene ved søen – Olofssons, Hanssons, Fritjofssons og Anderssons. Almkvist og Kullmans grunde så ud til at have været haver dengang, og der, hvor mit hus lå, var der bare skov.

Det andet album, jeg kiggede i, var mere lovende. Det så ud til, at billederne var sat i kronologisk orden, som om Olofsson havde sat billederne ind, efterhånden som de blev fremkaldt. Der var billeder af Olofsson med mørkere hår, bakkenbarter og overskæg og nogle, hvor han sad til krebsegilde med en masse mennesker i farverige papirhatte. Der var billeder fra en ferie til Gotland, hvor håret var begyndt at blive gråt, og der var juleaftener og fødselsdage. Han havde ikke været ligeså pertentlig som sine forældre, da han satte billederne i albummet, for ind imellem var der billeder fra hans skoletid eller et eller andet vinterlandskab.

„Hvorfor er du aldrig blevet gift, Olofsson? Du ser jo pæn og glad ud på alle de her billeder.“

(Jeg var lige ved at sige *helt almindelig*).

„Jeg havde en kæreste engang, men nej. Det blev der ikke noget ud af.“

„Det var da en skam.“ Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige.
„Men måske skulle du skaffe dig en hund. Du kan vel høre Andersson, om han har nogen hvalpe?“

„Ja, måske skulle jeg gøre det.“

Jeg kunne ikke lade være med at synes lidt om Olofsson